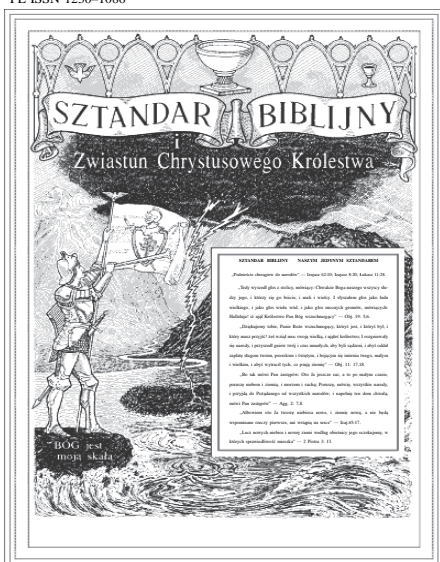

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PL ISSN 1230-1086

CZASOPISMO wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wie-
rzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Sło-
wo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za po-
średnictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w
obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem
„onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifa-
niczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Miesięcznik. Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny

„EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim.

Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki,

ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05 – 100 NOWY DWÓR MAZOWIECKI

WERSET NASZEGO GODŁA NA 1995 ROK (1. część artykułu)

*„Widziałeś męża rątszego w sprawach swoich? Takowyc
przed królami staje, a nie staje przed podłymi”.*

Przyp. Sal. 22 : 29

NA początku Nowego Roku pozdrawiamy Was wszystkich w imieniu Pana, życząc Jego najwyborniejszych błogosławieństw i zapewniając Was o naszej miłości i modlitwach. Teraz, gdy TERAŹNIEJSZA PRAWDA weszła w swój siedemdziesiąty siódmy rok, ufamy że dowiedzie, iż jest środkiem jeszcze większych błogosławieństw dla drogiego ludu Bożego (szczególnie dla swoich stałych Czytelników). Podtrzymujemy zwyczaj wybierania wersetu godła dla naszych Czytelników, w celu przemyślenia jego treści w nadchodzącym roku. Wybraliśmy werset, który widnieje jako tytuł tego artykułu.

Wersety naszego godła nadal są źródłami licznych błogosławieństw i zachęty. Godło na 1994 rok („W rękach twoich są czasy moje”, Ps. 31:16) było, według otrzymanych sprawozdań, wielkim błogosławieństwem dla wielu, pomagając im w zdaniu sobie lepiej sprawy ze swoich przywilejów i odpowiedzialności, jak i potrzeby rezygnacji, zgodnie z Boską wolą. Niech Ps. 31:16 nie przestanie być błogosławieństwem z końcem 1994 roku, lecz niech nim będzie nadal przez długi czas.

Brat Johnson, w swoim mistrzowskim wyjaśnieniu Przypowieści w E 11, str. 611-672, przybliżył nam zastosowanie tego wersetu, jako szczególnie mającego związek z jego czasami, o czym pisał w 1946 roku (na str. 654, komentując w. 29):

„Gdy ktoś zauważy osobę wiernie wypełniającą

swoją służbę dla Pana, Prawdy, braci i wszystkich innych ludzi, z którymi ma do czynienia, niech uzna, że taka osoba cieszyła się względami posłanników, paruzyjnego i epifanicznego, a nie przechwytyjących władzę i panujących wodzów lewickich” (Ter.Pr. ‘46,67).

Podczas gdy to zastosowanie jest wciąż na czasie i trafne, nasze komentarze będą się odnosiły do ludzi żyjących w czasach przed założeniem Królestwa i w Królestwie.

Zacytowany werset na 1995 rok stawia pytanie „Widziałeś”, nasuwając myśl, że obserwujemy tych, którzy są pracowici — tym samym werset ten w istocie rzeczy jest obiektywny. W każdym razie czujemy, że słuszne jest rozważenie przez wnioskowanie subiektywnej myśli, mianowicie, że będziemy postępowali według napomnienia naszego wersetu, który może być podzielony na trzy części:

- (1) Naszą odpowiedzialność za pilność w swoim zawodzie (w pracy),
- (2) Obietnicę, że nasza praca może doprowadzić nas do awansu i wielkości,
- (3) Że pilna osoba nie służy lub nie będzie służyła osobom niechętnym, niskiego pochodzenia, czyli ludziom niegodziwym.

Hebrajskie słowo *choshok* jako przymiotnik pojawia się tylko w Przyp. Sal. 22:29 i znaczy ciemność lub mrok [w przenośni, mroczny]. Podobnie jest prze-

tłumaczone hebrajskie słowo *adam* (np. u Izaj. 2:9; 5:15) na „niskiego pochodzenia”, odnoszące się do prostego człowieka, niskiego stanu społecznego, jako przeciwieństwo człowieka wielkiego rodu, wyższej warstwy społecznej.

NASZ NAJWAŻNIEJSZY ZAWÓD LUB ZAJĘCIE

Co jest dla nas wszystkich najważniejszym zajęciem? Jest to praca, jaką każdy prowadzi w sobie, wzrastając na podobieństwo Chrystusa. Jest tak dlatego, że nie jest ważne ile pracy ktoś wykona dla drugich, jeśli we własnym sercu i umyśle nie odnosi zwycięstwa i Bóg mu nie ufa. Bóg czasem może przez kogoś dokonać wiele dobrego, ale z punktu widzenia Bożego, jeśli taka osoba nie rozwija podobieństwa Chrystusowego, przynosi to jej niewiele pożytku (1 Kor. 13:2,3). Jeśli ktoś nie jest rzeczywiście odrodzony w sercu, wykonane usługi nie są mu policzone.

Pierwszą rzeczą, jaką wszyscy z nas muszą wykonać, jest ciągle wzrastanie w podobieństwie Chrystusowym — w wierze, nadziei, samokontroli, cierpliwości, pobożności, braterskiej uprzejmości, miłości bezinteresownej, pokorze, skromności, odwadze, aktywności, samoofierze, nieskwapliwości, szczerości, szczodrości, oszczędności itd. Prócz wymienionych, jest wiele innych łask, takich jak gorliwość, radość, cichość, pokój, pracowitość, dobroć itd. Ta praca przygotowuje nas wszystkich, jeśli w ogóle tego zechcemy, do wejścia na szczyt.

Pomaganie drugim w obecnym podróżowaniu przez życie i doprowadzenie nie usprawiedliwionych do usprawiedliwienia, usprawiedliwionych do poświęcenia oraz pomaganie już poświęconym osobom, jest ważną częścią naszej pracy. W ten sposób pomagamy rozwijać przedrestytucyjne nasienie Abrahamowe, w stopniu, w jakim jest ono błogosławione z wiernym Abrahamem (Gal. 3:9). Powinniśmy się więc starać wyszukiwać w świecie osoby reagujące na Boskie zaproszenie, aby Bóg je uznał za swoje dzieci (Dz.Ap. 17:27).

Głoszenie posłannictwa królestwa

Ponadto my wszyscy mamy do wykonania pracę dla drugich, związaną z Królestwem. Wszyscy prowadzimy dalej pracę przedstawioną w ogólnym zarysie w Obj. 19:5-9 i 11:15-18 (a szczególnie w w. 15). Na okładce naszego czasopisma SZTANDAR BIBLIJNY odczytujemy 15 werset:

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków”.

Od 1874 roku żyjemy w czasie ogłaszania posłannictwa tego Królestwa. My wszyscy mamy połączyć swoje głosy z głosami właśnie wzmiankowanymi. Ta ważna proklamacja trwa, ponieważ trąbienie siódmego anioła rozciąga się na całe tysiąc lat.

My wszyscy wykonujemy dzieło ogłaszania posłannictwa o Chrystusie jako Zbawicielu i Królu oraz o nastaniu, już wkrótce, Jego Królestwa na ziemi. Będzie się ono składało z więcej niż zaprowadzenia doskonałych warunków na ziemi na tysiąc lat (o czym niektórzy nasi bracia z nominalnego kościoła uczą). Ponadto to Królestwo przyniesie z sobą *Restytucję* — ludzkość zostanie wskrzeszona ze stanu śmierci, zmartwychwstanie do ludzkiej doskonałości i będzie żyła *wiecznie* na doskonałej ziemi. Nie będzie końca temu wspania-

łemu Królestwu (Iz. 9:7). Mamy przywilej ogłaszania o bliskim jego założeniu. To jest pozytywna strona naszego posłannictwa.

Zbijanie błędów

Mamy również nauki zbijające, będące prawdami naszego posłannictwa, pokazanymi przez „głos mocnych gromów” z Obj. 19:6. Wydaliśmy wiele rodzajów literatury, takiej jak książki, czasopisma *Teraźniejsza Prawda* i *Sztandar Biblijny*, broszury i ulotki, zawierające nie tylko nauki pozytywne, ale i wiele nauk zbijających błędy. Wszyscy zaopatrzyliśmy się w naszym arsenale w liczne, bardzo pomocne pozycje. Nie prowadzimy walki bronią cielesną, ale bronią duchową „mocną ku zburzeniu miejsc obronnych. Burząc rady” itd. (2 Kor. 10:4,5).

Mamy literaturę prawd parazyjnych i epifanicznych, dzięki której możemy odpowiedzieć na pytania związane z Prawdą. Bracia: Russell, Johnson i Jolly pilnie pracowali w celu zaopatrzenia nas w potrzebne materiały.

DWIE SREBRNE TRĄBY

Werset godła zachęca nas, abyśmy byli pilnymi (czyli pracowitymi) w wykonywanej przez nas pracy. Nasza działalność wobec drugich obejmuje głoszenie posłannictwa Prawdy, gdy tylko mamy okazję. Rozważmy przedmiot naszego posłannictwa, tak jak jest on podany w Biblii.

Dwa ważne posłannictwa Biblii są zilustrowane przez dwie srebrne trąby z 4 Moj. 10:1-10. (Szczegółowy opis jest podany w E 8, rozdz.10, Ter. Pr. '53,81, nr 151). W symbolach biblijnych trąba jest użyta do przedstawienia w typie jakiegoś posłannictwa, a dęcie w trąbę oznacza ogłaszanie posłannictwa. Tak więc jest widoczne, że te dwie trąby z 4 Moj. 10:1-10 są typiczne, ponieważ są częścią prawa i zarządzeń dotyczących Przybytku — te wszystkie zarządzenia były typiczne (Żyd. 9:1-28; 10:1).

Obie trąby były zrobione z jednej litej sztuki metalu, z jednego źródła, z Biblii jako Słowa Bożego, a ich brzmienie pozostaje we wzajemnej harmonii — części jednolitej całości. Pragniemy szczególnie podkreślić, że 4 Moj. 10:3 mówi o trąbieniu dwóch trąb.

Pewna liczba innych wersetów Pisma Świętego nasuwa myśl, że trąba symbolizuje posłannictwo, a jej brzmienie proklamacje tego posłannictwa.

Tak więc brzmienie trąby jubileuszowej (3 Moj. 25:9), proklamując wolność ziemi i jej mieszkańców, wspaniale pokazuje w typie obwieszczenie przez lud Boży posłannictwa Restytucji, szczególnie podczas żniwa.

Siedmiu kapłanów, którzy dęli w trąby, gdy Jerycho zostało otoczone (Joz. 6:4-9,13,16,20), przedstawia to samo, co siedmiu aniołów z trąbami z Obj. 8:2-6 (i następne wersety). Kapłani trąbiąc przedstawiają to samo, co siedmiu aniołów trąbiąc w swoje trąby — jak wiemy przedstawia ono proklamację posłannictwa siedmiu aniołów.

Gedeon, trąbiący w swoją trąbę (Sędz. 6:34), jest typem na naszego Pana, obwieszczającego posłannictwo Ewangelii przez cały obecny wiek, podczas gdy trzystu Gedeonitów, dących w swoje trąby w czasie pierwszej walki (Sędz. 7:16,18-22), przedstawia naszego Pana i Jego wierny lud, ogłaszających posłannictwo przeciwko licznym, błędom w Żniwie Wieku Ewangelii.

Następujące ustępy są tymi wersetami (wśród wielu), które podają te same myśli: Ps. 47:6; 81: 2-5; 150:3; Izaj. 18:3, porównaj z wersetami 2-7; 27:12,13, Jer. 6:17; 51:27; Ezech. 7:14; Oz. 8:1; Joel 2:1,15; Sof. 1:14-18; Zach. 9:14; Mat. 24:31; 1 Kor. 15:52; Obj. 1:10; 4:1.

DWA ZBAWIENIA

Powstaje tu pytanie: Jakimi są te dwa posłannictwa, proklamowane w Wieku Ewangelii? Ze względu na położony nacisk bezpiecznie możemy wnioskować, że są to dwa najważniejsze posłannictwa dane w Wieku Ewangelii. A jakie tematy są najważniejsze w Ewangelii? Można powiedzieć, że jest to posłannictwo o *ludzkim zbawieniu* i posłannictwo o *Boskim zbawieniu*. Możemy też to samo powiedzieć w innej formie, mającej to samo znaczenie: Restytucja (poczytana lub aktualna) i Wysokie Powołanie. To jest to o czym się mówi jako o wspaniałych pieśniach — pieśni Mojżesza i pieśni Baranka (Obj. 15:3,4).

Ogólnie biorąc, Boski Plan traktuje o dwu, spośród rodzaju ludzkiego, zbawionych klasach, które otrzymają wieczne życie przez Chrystusa w Królestwie Bożym: (1) klasa niebiańska i (2) klasa ziemna. Nie jest możliwe jasne zrozumienie Pisma Świętego w całości bez zrozumienia różnicy jaką ono czyni między tymi dwiema klasami. Możemy mówić o tej różnicy jako podstawowej lekcji w pozyskiwaniu wiedzy Biblijnej (2 Tym. 2:15). I, oczywiście, ta wiedza musi być zachowywana w pamięci, aby nam pomóc w zrozumieniu różnych szczegółów podanych w Piśmie Świętym.

Biblia pod wieloma względami przeciwstawia sobie te dwie klasy.

Każda klasa ma swoje stosowne powołanie — jedna *wyborcze*, które jest ograniczone (Rzym. 8:28-30; 1 Kor. 1:26-29; 2 Piotra 1:10; Obj. 17:14), a druga z *wolnej woli*, które jest powszechne (Ps. 50: 1-4; Izaj. 45: 22,23; Łuk. 2:10; Jan 12:32; Rzym. 5: 18,19; 1 Tym. 2:4; 4:10; 1 Jana 2:2; Obj. 22:17).

Istnieją dwie drogi, po których te klasy mogą podróżować — pierwsza to „wąska ścieżka” (Mat. 7:14; Ps. 107:3,4), a druga „droga święta” (Izaj. 35:8; 62:10).

Każda klasa przechodzi swój sąd w różnym czasie — *dla jednej jest bardzo trudny* (1 Moj. 3:15; Mat. 5:10-12; 19:24; 24:9,11,12,24; Jan 16:33; Dz. Ap. 14:22; 2 Tym. 3:12; 1 Piotra 5:8,9), *dla drugiej będą to stosunkowo łatwe czasy* (Ps. 72:7,12-14; Izaj. 11:9; 25:8; 26:9; 35:10; 60:14; 62:11; Ezech. 36:25-35; Rzym. 8:21).

Do każdej z nich należą inne obietnice — *do jednej niebiańskie* (Mat. 5:3,10-12; Jan 14:2,3; 1 Kor. 15:49; 2 Kor. 5:1,2; 2 Tym. 4:18; Żyd. 10:32-34; 1 Piotra 1:3,4), *do drugiej ziemskie* (Ps. 37:3,9,11,22,29; Przyp. 2:21; Izaj. 60:21; Ezech. 36:35; 37:25; Amos 9:14,15).

Wyzwolenie tych dwu klas jest przeciwstawne w związku z ich pojawieniem się w czasie powrotu Chrystusa. Wpierw będzie wyzwolona *klasa wybrana*, *Kościół* (Izaj. 35:4; Mat. 13:30; Jan 14:2,3; 1 Kor. 15: 51,52; 1 Tes. 4:16,17), a następnie *nie wybrani posłuszni z ogółu ludzkości* (Izaj. 35:8-10; 52:10; Dz.Ap. 3:19-21; 15:16,17).

Zasadniczo są dwa zmartwychwstania — jedno *sprawiedliwych*, drugie *niesprawiedliwych* (Łuk. 20:36 i 1 Kor. 15:40 wskazują na ich natury, a potwier-

dają następujące wersety: Dan. 12:2; Jan 5:28,29; Dz.Ap. 24:15).

Każda klasa otrzyma różną naturę jako nagrodę za wierność — jedna *duchową naturę* (1 Kor. 15:44; 2 Piotra 1:4; 1 Jana 3:2), druga *ludzką naturę* (1 Kor. 15: 45-48; Izaj. 60:21; 65:17-25).

Dwa różne miejsca zamieszkania będą ich wiecznymi domami — jedno *w nowych niebiosach* i drugie *na nowej ziemi* (Izaj. 65:17; 66:22; 2 Piotra 3:13; Obj. 21:1).

Pieśń 24 (której pierwsze słowa brzmią: „Wnet ujrzy cały świat Jubileuszu rok”) mówi symbolicznie o dwóch zbawieniach. A na kartoniku z tekstem godła są narysowane dwie trąby, w celu podkreślenia proklamowania dwóch posłannictw Biblii.

WERSSET GODŁA POKAZUJE NASZĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Bądźmy więc „biegli w swoim zawodzie (lub w pracy)” i trąbmy w trąby o tych dwóch zbawieniach, jak powyżej wyjaśniliśmy. Nasze roczne godło obiecuje, że osoby pracowite będą „w służbie u królów”. Teraz to może być prawdą symbolicznie, ale w czasie pośredniczącego panowania będzie Prawdą rzeczywistość, gdy będziemy służyli Królom wszechświata (przede wszystkim Chrystusowi i razem z Nim Kościołowi, Obj. 5:10), a drugorzędnie królom ziemi (Obj. 21:24) — doskonałej ludzkości na ziemi. W ten sposób, jeśli będziemy wierni, otrzymamy awans i wielkość.

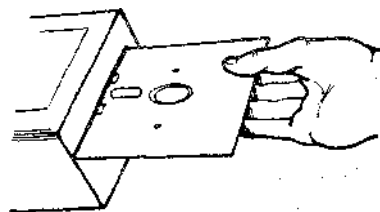
I na odwrót, my nie chcemy służyć niechętnym lub niegodziwym osobom (Mat. 7:6; Izaj. 65:20; Mat. 25:41-43). Takie osoby nie są i nie będą w świetle, ale raczej w ciemnościach, otoczone przez ciemności i przeciwne Bogu.

Niech Bóg błogosławi werset godła przez cały rok. Jako roczny hymn polecamy pieśń nr 24.

Dalej, w drugiej części artykułu, debatujemy na temat Dwóch Zbawień. Część trzecia może nam pomóc w naszym zawodzie czy działalności głoszenia Ewangelii i stanowi część artykułu pt. Pracowitość, napisanego przez br. Paula S.L. Johnsona i opublikowanego po raz ostatni w PT '77, strony 74-79; Ter. Pr.'47,18-22.

ZAPROGRAMUJ
SWÓJ UMYSŁ
Słowem BOŻYM

24

Już nas nie łudzi

LENOX. H. M.

Już nas nie lu-dzi wzrok, wnet uj-rzy ca-ly świat, Ju-bi-le-uszu
rok, Co po-trwa ty-siąc lat. Dzie-jo-wych mi-ja ko-niec burz.
Za-świ-tał Ju-bi-le-usz już: Za-świ-tał Ju-bi-le-usz już:

2

Pan Jezus, Kapłan, Król,
Na ziemię zstąpił tą;
Krwią zwalczył śmierć i ból,
Zaczyna władzę swą.
A jako pierwszy Jego krok,
[Jubileuszu mamy Rok:]

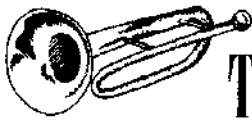
3

Baranku, światem rządź,
W Jubileuszu czas
Na swej stolicy siadź.
Powołaj przed tron nas,
Boś wynagrodzić przyrzekł Sam,
[:Gdy przyjdzie Jubileusz nam:]

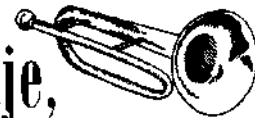
4

Jak najwonnejszy kwiat,
Z niebiańskich niw i pól,
Zstępuje na ten świat,
Pan Panów, Królów Król,
Jubileuszu mamy dni;
[:Ach! dzięki, chwała, Królu Ci:]

Widziałeś męża łątszego w sprawach swoich?

Takowyc przed królami staje,

a nie staje przed podłymi.

Przyp. Sal. 22 : 29

TEKST GODŁA 1995

WERSSET NASZEGO GODŁA NA 1995 ROK (2. część artykułu)

„Widziałeś męża rątszego w sprawach swoich?
Takowyć przed królami staje, a nie staje przed podłymi”.

Przyp. Sal. 22 : 29

DWA ZB AW I E N I A

PIERWSZA część artykułu w ogólny sposób zajmuje się dwoma zbawieniami. Natomiast ta część artykułu zajmie się różnymi częściami dwóch zasadniczych klas, wymienionych w Biblii. Innymi słowy klasy te są podzielone na poddziały — na liczne klasy.

DWIE CZĘŚCI NIEBIAŃSKIEJ KLASY

Pierwszym i głównym spośród niebiańskich klas jest Maluczkie Stadko, Oblubienica, czyli Ciało Chrystusowe, 144.000 (Łuk. 12:32; Obj. 7:4-8; 21:9; 1 Kor. 12:12-27; Efez. 5:23-27), składające się z najlepszych (nawróconych) żydów i z najlepszych pogan, którzy żyli w czasie pobytu Jezusa na ziemi lub później.

Podrzędna duchowa wybrana klasa jest nazwana w Obj. 19:1,6 „ludem wielkim”. My nazywamy ją Wielką Kompanią, Wielkim Gronem.

Nie rozumiemy jednak, że w Wieku Ewangelii (lub Wieku Kościoła) Bóg powołał dwie klasy do zbawienia, gdyż Pismo Święte oświadcza „jesteście powołani w jednej nadziei powołania waszego” (Efez. 4:4). Nie mamy na podstawie tego wnioskować, że Bóg zaplanował dwa różne zbawienia w Wieku Ewangelii, bo o tym Biblia nigdzie nie naucza.

Raczej, jedno zbawienie było zaproponowane w Wieku Ewangelii tym, którzy chcieli odwrócić się od grzechu do sprawiedliwości, od szatana do Boga i Chrystusa. Tym wszystkim Bóg zaofiarował Boską naturę (2 Piotra 1:4) jako nagrodę (Fil. 3:14), życie wieczne i współdziedziczenie z Chrystusem jako Jego Oblubienica, członkowie Jego Ciała (Rzym. 8:17; 12:4,5; 2 Kor. 11:2; Efez. 4:4,12; 5: 22-30; Obj. 21:9,10) na warunkach wierności aż do śmierci w naśladowaniu Chrystusa (Obj. 2:10).

Dlaczego dwie duchowe wybrane klasy?

Drugiej duchowej wybranej klasie (prócz Oblubienicy, Ciała Chrystusowego) pozwolono uzyskać zbawienie w Wieku Ewangelii. Członkowie tej klasy stanowili *większość* tych, którzy przez stulecia Wieku Ewangelii słyszeli o zaproszeniu Pańskim do poświęcenia swojej ludzkiej natury na śmierć w Jego służbie i rozwijania niebiańskich umysłów i serc (Rzym. 12:1,2). Jednak *członkowie tej klasy zaniedbali się i nie biegli tak, aby dostać nagrodę* Boskiej natury i wieczne współuczestniczyć z Chrystusem jako członkowie Maluczkiego Stadka (Łuk. 12:32). Właściwie *otrzymali oni niższą nagrodę* od nagrody Wysokiego Powołania, od koron chwały, czci i nieśmiertelności (Obj. 2:10; 3:11; Rzym. 2:7), ponieważ nie okazali się „więcej niż zwycięzcami”

(Rzym. 8:37 według KJV i ASV) grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, przez które na skutek większej lub mniejszej niewierności stawali się bardziej lub mniej skalani.

Nagrody Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii

Członkowie Wielkiej Kompanii, jako družki, z wielką radością, panującą w niebie, uczestniczą w wieczerzy weselnej Baranka (Ps. 45:15,16; Obj. 19: 9). Zamiast koron (Obj. 2:10), mają w swoich rękach palmy zwycięstwa (Obj. 7:9). A będąc w niebie, jako istoty duchowe, mają przywilej służyć Bogu *jako szlachta przed Jego tronem* i jako Lewicy w Jego świątyni (Obj. 7:15). A tymczasem Jezus i Jego Maluczkie Stadko siedzą *na tronie* i są żywymi kamieniami świątyni i Królewskimi Kapłanami (Efez. 2:19-22; 1 Piotra 2:4-9; Obj. 1:6; 3:21; 5:10; 20:6).

ZB AW I E N I E Ś WI A T A

Zbawienie świata, jakie nastąpi w Wieku Tysiąclecia, będzie zupełnie różne od dotąd omawianego. Ono nie będzie obejmowało zmiany z ziemskiej do duchowej natury. Będzie oznaczało uwolnienie od grzechu, umierania i śmierci do ziemskiej doskonałości pierwszej pary, Adama i Ewy, na obraz i podobieństwo swojego Stwórcy i otoczenie wszelkim błogosławieństwem potrzebnym dla ludzkiego zadowolenia. Ludzka doskonałość i dom Edenu zostały utracone przez nieposłuszeństwo Bogu. Szczęśliwie, Boskie zarządzenie, odnoszące się do zasługi naszego Pana, do Jego posłusznego ofiarowania się aż na śmierć, gdy ostatecznie zostanie zastosowana za ludzkość, w pełni usunie ciężący na niej wyrok śmierci.

Czasy ochłody i restytucji

Święty Piotr (Dz. Ap. 3:21), wskazując na chwalebne czasy błogosławienia świata nazywa je „czasami ochłody” i „czasami naprawienia wszystkich rzeczy” (czyli czasami restytucji). Mówi też, że wszyscy święci prorocy opisywali błogosławieństwa owych restytucyjnych czasów (Dz. Ap. 3: 19-21), znanych również jako „tysiąc lat”, Milenium.

Gdy oczy naszego zrozumienia raz zostały otwarte, stwierdziliśmy, że słowa Apostołów całkowicie potwierdzają Boskie świadectwa, które opisują wspaniałe błogosławieństwa mające nastąpić, gdy ziemia wyda swój urodzaj (Ps. 67:5-8). Wtedy Raj Utracony stanie się Rajem Odzyskanym. A Bóg uczyni wspaniałym ziemski podnózek stóp swoich. Wówczas błogosławieństwo Boże ubogaci

wszystkich i nie doda On nikomu smutku w tym Królestwie. Wówczas strumienie wytrysną na pustyni i „stanie się miejsce suche jeziorem, a bezwodne źródłami wód” (Izaj. 35:1,6,7).

Ale najbardziej chwalebna będzie zmiana, jaka dokona się w rodzaju ludzkim. Pan obiecuje przywrócić ludziom „wargi czyste [posłannictwo]” (Sof. 3:9) w miejsce sprzecznych wierzeń pogaństwa i kościelnictwa. Bóg obiecuje, że szatan będzie związany na tysiąc lat, ażeby więcej nie mógł już zwodzić narodów. Obiecuje też, że wszystkie niewidome oczy przejrzą, a wszystkie głuche uszy zostaną odetkane (Izaj. 35:5).

„I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego i żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię oni wszyscy poznają od najmniejszego z nich aż do największego z nich mówi Pan: bo miłościw będę nieprawościom ich a grzechów ich nie wspomnę więcej” (Jer. 31:34).

ZBAWIONE KLASY W 2. ROZDZIALE JOELA

Jednym z najlepszych wersetów Pisma Świętego, który (symbolicznie) odnosi się do zbawionych klas na ziemi w czasie Królestwa, jest prorocтво Joela 2:28:

„A potem wyleję Ducha mego na wszelkie ciało, a prorokować będą synowie wasi i córki wasze; starcom waszym sny się śnić będą, a młodzieńcy wasi widzenia widzieć będą”.

To będzie się działo w tym samym czasie, gdy „Duch i oblubienica powiedzą: Przyjdź” — Obj. 22:17.

Prorok Joel opisuje w drugim rozdziale (w. 1-11) wynikły wielki ucisk Dnia Pańskiego i tych, którzy go spowodują. Ale prorok pokazuje też, że zanim ucisk nadejdzie, Pan pošle wiadomość do ludu, aby pokutował (w. 12-17). Wierni otrzymają zapewnienie, że przed wybuchem ucisku Pan usunie skutki symbolicznego zniszczenia roślin (w. 25) i ukarze czyniących zło (w. 20), przywróci nauki i praktyki apostołskie, które przed uciskiem spowodują wielkie owocowanie na tych polach pracy, gdzie pracują Jego wierni (w w. 19,21-24,26,27).

Ponadto Bóg przez proroka mówi (w. 28), co się stanie *po tych dniach*, po przywróceniu apostołskich nauk i praktyk, tzn., co się stanie *po* Wiekcu Ewangelii, podczas okresu Tysiąclecia, mianowicie Bóg wówczas wyleje swego Ducha na wszelkie ciało.

W w. 29, wracając do tematu będącego przedmiotem dyskusji o „tych dniach” (o Wiekcu Ewangelii), Bóg mówi, co On będzie czynił *w Wiekcu Ewangelii*, mianowicie będzie wylewał swego Ducha na sługi i na służebnice — na Maluczkie Stadko i Wielką Kompanię, czyli na te klasy, które już wcześniej były omawiane.

„Starcy wasi” z Joela 2:28

Omawianie tych czterech klas zbawionych podczas restytucji rozpoczyna się od „starców waszych” z

Joela 2:28. Ta sama klasa jest też nazwana „starcami” u Izaj. 24:23 (występuje tu to samo hebrajskie słowo). W Ps. 107:32 jest odniesienie do tej klasy, nazwanej tym samym hebrajskim słowem przetłumaczonym na język polski „starcy”. Ta sama klasa, do Żyd. 11:2 nazwana jest „przodkowie” w Biblii Gdańskiej, natomiast w Bibliach anglojęzycznych — starożytni. Ponieważ o tej klasie, do Żydów 11:38, jest powiedziane, że świat nie był *godzien* jej członków, my nazywamy ich *Starożytnymi Godnymi*.

Rozumiemy, że ci „starcy” to wierni służy Boży z czasów Starego Testamentu. Długa lista wyszczególniająca wielu z nich osobiście i ich uczynki jest podana w Liście do Żyd. 11:4-32. Inni z tej klasy są wymienieni z uczynków, jeśli nie imiennie w wersach 33-38. Są to bohaterowie wiary z czasów przed przyjściem Chrystusa. Bóg posługiwał się nimi jako swymi przedstawicielami, sługami i świadkami swoich dni, a przez niektórych z nich dał Pismo Święte Starego Testamentu. Bóg również (choć bez ich wiedzy) wykorzystywał wydarzenia z ich życia, aby przedstawić wiele typicznych obrazów pewnych przyszłych osób, klas i wydarzeń przewidzianych w Jego planie.

Żyjąc przed śmiercią Chrystusa, nie mogli otrzymać aktualnego zniesienia wyroku śmierci, jaki odziedziczyli (oni i cała ludzkość) po Adamie. Bóg udzielił im jednak próbnego usprawiedliwienia dzięki wierze w Jego obietnice (Rzym. 4:3-9, 18-22; Żyd. 11:7). Na podstawie Żyd. 11:40 wnosimy, że na skutek posługi zmartwychwstania, jaką wykona klasa Chrystusowa, ci Starożytni Godni wstaną z grobów jako doskonali ludzie.

„Młodzieńcy wasi” z Joela 2:28

Następna klasa, nad jaką się zastanowimy jest nazwana „młodzieńcy wasi”. Zauważmy, że ta klasa, jeśli chodzi o stanowisko i pracę porównana jest z „starcami”. Skoro tych ostatnich nazywamy Starożytnymi Godnymi, „młodzieńcom” daliśmy nazwę Młodociani Godni (jako będącymi drugimi w jednej parze).

Porównawcze nazwy są odpowiednie, bo tak jak Starożytni Godni okazali się lojalni wobec Boga i wierni aż do śmierci, *przed otwarciem* wysokiego powołania do Boskiej natury i współdziedzictwa z Chrystusem, tak Młodociani Godni (czwarta i ostatnia klasa Boskich wybranych, przez których Bóg będzie błogosławił nie wybranych) są wybierani przy końcu Wiekcu Ewangelii, podczas jego zachodzenia na Wiek Tysiąclecia, *po zamknięciu* przywileju wejścia do wysokiego powołania, w celu otrzymania Boskiej natury i współdziedzictwa z Chrystusem. Spodziewamy się, że obie klasy poświęciwszy się po obu stronach okresu wysokiego powołania, i wytrwawszy w wierności, aż do śmierci, będą w podobny sposób nagrodzone.

Dlatego ta klasa, „młodzieńcy” z naszego wersetu, słusznie może być nazwana Młodocianymi Godnymi, nie z tego powodu, że jej członkowie są

młodzi, bo nie to jest ważne, ale raczej, że oni są „młodzieńcami”, dosłownie „młodocianymi”, w przeciwieństwie do „starców” (Ps. 107:32; Izaj. 24:23), którzy byli wierni aż do śmierci przed otwarciem, wysokiego powołania i „których świat nie był *godzien*” (Żyd. 11:38). Młodociani Godni będą stowarzyszeni ze Starożytnymi Godnymi w Tysiącletnich i po-Tysiącletnich nagrodach i służbie. Na Młodocianych Godnych, jako na klasę, wskazują różne wersety Pisma Świętego.

„Synowie wasi” z Joela 2:28

Trzecia z czterech klas, na którą zwracamy uwagę u Joela 2:28 jest nazwana „synowie wasi”. Wierzmy, że ci synowie Wieku Tysiąclecia są stosunkowo wiernymi wierzącymi (włączając niektórych poświęconych) w okresach sprzed Tysiąclecia. Do tej klasy należą trzy podklasy:

(a) Wierzący Żydzi, którzy przylgnęli do obietnic Przymierza danych Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi (my ich nazywamy „wierzący przymierzu i praktykujący sprawiedliwość Żydzi”), którzy nie byli dostatecznie wierni, aby zakwalifikować się do Starożytnych Godnych (w czasach Starego Testamentu), ani dostatecznie wierni, by mogli być przeniesieni z Zakonu do Chrystusa (w czasach Nowego Testamentu). Ci Żydzi są potomkami Jakuba i jako tacy cieszą się szczególną obietnicą i powołaniem przez Pana (1 Moj. 28:13,14; Rzym. 11:28,29). Obietnica ta stanowi, że oni odziedziczą Kanaan na zawsze, a powołanie obejmuje ich jako drugorzędne ziemskie nasienie (pod przewodnictwem Starożytnych i Młodocianych Godnych, pierwszorzędnego ziemskiego nasienia), które „będzie błogosławić wszystkie rodziny ziemi”.

Niektóre jednostki spośród Żydów, choć niedoskonałe, dowiodły wierności i dzięki temu stały się Starożytnymi Godnymi. Niemniej jednak lud w swej masie był krnąbrny. A kiedy przyszedł Chrystus, niektóre osoby spośród Żydów potwierdziły, że są prawdziwymi Izraelitami i jako tacy odziedziczyli obietnicę stania się Królestwem Kapłanów, przeważająca zaś część Go odrzuciła (Jan 1:11,12,47; Rzym. 2:28,29; 1 Piotra 2:9).

(b) Jako drugą część tej klasy, reprezentowanej w synach, mamy wytrwałych usprawiedliwionych z wiary z Wieku Ewangelii. Są to poganie (i niektórzy Żydzi), jacy w Wieku Ewangelii uznali siebie za grzeszników ze względu na wrogi stosunek do Boga. Pokutując za swoje grzechy i przyjmując Jezusa za swego Zbawiciela doszli do usprawiedliwienia przez wiarę i pokoju z Bogiem (Rzym. 5:1), lecz zamiast wykorzystać usprawiedliwienie jako stopień prowadzący do wyższego stanowiska (Rzym. 5:2), a mianowicie do biegu o nagrodę wysokiego powołania (Filip. 3:14) lub uczestnictwa w klasie Młodocianych Godnych, stali spokojnie. Nie chciało im się pójść śladami Mistrza

(1 Piotra 2:21), aby całkowicie się poświęcić Bogu (Rzym. 12:1), zaprzecić się własnej woli wobec siebie (Mat. 16:24) i wobec świata (Mat. 10:37-39) i przyjąć Boską wolę za swoją własną (Mat. 26:39; Żyd. 10:7).

Ale choć nie oddali się w poświęceniu Panu, trwali jednak w wierze w Okup i postępowali sprawiedliwie, aż do końca życia. Rozumiemy, że tacy będą zaliczeni do drugorzędного nasienia ziemskiego, które (pod kierunkiem Starożytnych i Młodocianych Godnych, jako pierwszorzędnego nasienia ziemskiego) będzie błogosławiło wszystkie rodziny ziemskie, nawracając je do Królestwa Bożego.

(c) Trzecia klasa (najwyższa z quasi-wybranych) składa się z Poświęconych Obozowników Epifanii. Członkowie tej klasy poświęcają się od jesieni 1954 roku, czyli od zamknięcia okresu, w którym powoływani byli Młodociani Godni, a ich stanowisko w Obozie Przybytku jest różne od stanowiska zajmowanego na Dziedzińcu. Typem na tę klasę są Netynejczycy, którzy pomagali Lewitom w służbie na rzecz świątyni (Ezdr. 8:20; Neh. 10:28). Wielu z Poświęconych Obozowników Epifanii, jako jednostki, ukończą swój bieg przed rozpoczęciem się Pośredniczącego Panowania. Wierzmy, że ci ostatni zostaną wzbudzeni na początku Pośredniczącego Królestwa. Może się zdarzyć, że inni przeżyją czas ucisku i przejdą do tego okresu.

„Córki wasze” z Joela 2:28

Czwarta klasa i ostatnia ze zbawionych klas, o których mówi Joel w 2:28, jest nazwana „córki wasze” lub niezbawieni. My uznajemy, że pod nazwą „córki” rozumie się pogan (patrz Ezech. 16:61). Wyższość Izraela nad poganami w czasie Tysiąclecia wzięła się z wyższości synów nad córkami w wielu krajach, ale pozostaje to w harmonii z interpretacją reprezentowania pogan przez córki. Paganie przedstawiają te narody i ludy, które nie pozostają w stosunku przymierza z Bogiem.

Jednakże, ci Izraelici, którzy zarówno w Wieku Żydowskim, jak i Wieku Ewangelii okazali ujemną stronę charakteru, rezygnując z wiary w obietnicę Abrahamowe i Przymierze Zakonu, nie otrzymają tych szczególnych łask przypisanych Izraelowi, wzmiankowanych powyżej. Będą traktowani w Tysiącleciu jak poganie ze względu na swe odstępstwo czyniące z nich realnie, jeśli nie cielesnie, pogan. Stąd wszyscy, którzy nie są cielesnym lub duchowym Izraelem są, z Boskiego punktu patrzenia, poganami.

Można rzec, że poganie nie pragną wielbić Boga, jako Boga, i dlatego On pozostawił ich własnemu losowi, który — co zarazem i Biblia, i historia zaświadcza — w wielkiej mierze był zły (Rzym. 1:21-32). Szatan i upadli aniołowie zwiedli ich na punkcie czczenia fałszywych religii, wierzeń i złych praktyk (1 Kor. 10:20; Efez. 2:2).

Tak więc na historię ludzkości składają się w wielkiej części upadające wydarzenia, religie, instytucje i dążenia do osiągnięcia czegoś. Intrygi, rewolucje, wojny i grabieże w wielkim stopniu charakteryzują historię narodów, podczas gdy przemoc, brutalność, nieuczciwość, niemoralność i samolubstwo przeważnie znamionują historię społecznych stosunków człowieka. Potężne imperia powstały jedynie, aby upaść przed właśnie rozwijającymi się imperiami, a jeśli nie upadły w taki sposób, to rozpadły się z powodu wewnętrznej korupcji. Więcej lub mniej ignorancji, rozpusty i przesądów, jak śmiertelny całun, spadło na świat pogański.

Niech Bogu będą dzięki za to, że Joel 2:28 mówi o synach i córkach prorokujących, tzn. nauczających Prawdy tych z rodzaju ludzkiego, którzy o niej nie słyszeli. Ostatecznie w taki sposób wszystkie te klasy zostaną wyzwolone od grzechu i potępienia do doskonałości i wiecznego życia.

O, jakże wspaniałe jest to, że Bóg przygotował dla tylu klas możliwość odziedziczenia życia wiecznego, jeśli będą wierne.

Jakże radośni możemy być, mając możliwość kontemplowania szerokości, długości, głębokości i wysokości „Boskiej i Chrystusowej wielkiej miłości” (Efez. 3:18,19).

PT '94, 82-86

C I E K A W O S T K A

Teleskop Hubble'a

Jednym z zachęcających wydarzeń tego roku 1994 było pomyślne naprawienie kosmicznego teleskopu Hubble'a dokonane przez czterech astronautów promu kosmicznego, którzy zainstalowali lustra korekcyjne i skorygowali inne części. Teraz Hubble posiada technikę lat dziewięćdziesiątych. Przytaczamy następujący fragment reportażu *Newsweeka* na temat tych ulepszeń: „Nowa szerokokątna kamera może na przykład widzieć 12 miliardów lat świetlnych, trzy razy dalej niż kamera pierwotna. Promieniowanie z tak wielkiej odległości, a więc i z tak dawna, powinno zawierać informacje na temat dzieciństwa wszechświata i rzucić światło na początki i rozwój kosmosu. Hubble powinien teraz dostarczyć jasnego obrazu czarnych dziur, które pozostają niezbadane, oraz kwazarów, obiektów których ogrom energii astrofizyka nie jest w stanie wyjaśnić. Kamera potrafi nawet odróżnić planety wokół innych gwiazd ... Rozdzielczość Hubble'a jest obecnie tak doskonała, że może on dostrzec robaczka świętojańskiego z odległości prawie 13.000 km”.

Mówi się, że ostatecznie może on także umożliwić ludzkości ogólnoswiatową łączność i także pomóc w utrzymaniu zdrowego środowiska naszej planety. Z religijnego punktu widzenia interesującym jest pojęcie początku wszechświata w miarę jak astronomowie wglądają w niego coraz głębiej. Powszechnie astronomowie wydają zgadzać się co do teorii „wielkiego wybuchu” („Big Bang”): że wszechświat zaczął się od pierwotnej skondensowanej masy gęstej plazmy, która wybuchła, następnie ostygła, łącząc się w galaktyki, gwiazdy i planety.

PT '94,39.